

O (asm) olmasaydı kâinat olmayacaktı

İsmail Bey: “Peygamber Efendimiz (asm) neden en sevgilidir?”

Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm kendisi için yaşamamış, ümmeti için yaşamıştır. O (asm) bizim katımızda Allah’ın elçisi, Allah’ın katında bizim elçimizdir. Onun (asm) bize--insan cinsi olarak—hediye ettiği nûr eşsiz ve benzersizdir. Cenâb-ı Hak bize îmân, hidâyet, nûr, tevfik, muhabbet, rahmet ve rızâ yolu nâmına ne ihsan etmişse, onun (asm) eliyle ihsan etmiştir.

Onun (asm) Allah’tan alıp bize getirdiği nur ile dünyanın şekli değişmiştir. İnsan ve bütün kâinatın hakikî mahiyetleri o nur tufanı ile aydınlanmış, kendine gelmiştir. Üstad Bedüzzaman Hazretlerine göre, onun (asm) getirdiği nur ile görünmüştür ki; şu kâinatın mevcudatı Allah’ın isimlerini okutan birer Samedânî mektup, birer vazifeli memur, bekaya mazhar birer kıymettar ve manidar mevcutturlar. Eğer o nur olmasa idi, varlıklar tamamıyla mutlak fenaya mahkûm, kıymetsiz, manasız, faydasız, abes, karma karışık ve tesadüf oyuncağı mahiyetinde evham karanlıkları içinde kalacaktı. İşte bu sıradandır ki, akıl sahibi bütün insanlar Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâmın duâsına “Âmin!” demektedirler. Yerlerden göklere kadar bütün varlıklar onun (asm) nuruyla iftihâr etmektedirler.¹

Eğer o nur olmazsa kâinatın da, insanın da, hatta her şeyin de hiçe ineceğini beyan eden Saîd Nursî Hazretleri, böyle güzel ve eşsiz bir kâinata, böyle eşsiz bir Zâtın (asm) lâzım olduğunu kaydeder. Hadisi teyid ederek, “Yoksa kâinat da, eflâk da olmamalıdır” der.²

Bedüzzaman Hazretlerine göre, zamanın ve mekânın tek ferdi sıfatıyla Resûl-i Kibriyâ Efendimiz (asm), öyle yüksek bir namazda, insanı ve bütün mahlûkâtı mutlak fenâyâ düşmekten, kıymetsizlikten, faydasızlıktan, abesiyetten âlâ-yı illiyîn olan kıymete, bekâyâ, Cennete, ulvî vazîfeye ve Allah’ın birer mektubu olma makamına çıkarmak için, öyle umûmî bir duâ etmektedir ki, Hazret-i Âdem’den (as) Kıyâmete kadar gelen bütün kâmil ve nûrânî insanlar kendisine uyararak, duâsına “Âmin!” demektedirler. Öyle umûmî bir ihtiyaç için duâ etmektedir ki, değil dünyâ ehli;

semâvât ehli ve bütün kâinât dahî onun (asm) niyâzına iştirâk edip hâl diliyle, “Oh! Evet, Yâ Rabbenâ ver! Duâsını kabul et! Biz de istiyoruz!” derler. Duâsına ve niyâzına bütün mevcûdât, semâvât ve hattâ arş vecde gelip, “Âmin! Allâhümme Âmin!” derler.³

Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın beşerî hayatı ile, Allah'ın lütfu ile yükselen mânevî şahsiyetini, tavus kuşunun yumurtası ile göklerde uçan tâvus kuşu arasında kurduğu bir nisbet ile açıklayan Bedüzzaman Hazretleri; Tâvus kuşu gibi güzel bir kuşun yumurtadan çıkıp olgunlaştığını, semâlarda uçmaya başladığını; güzelliği ile şöhret kazandıktan sonra, birisi çıkıp da yerde kalan yumurtasının kabuğu içerisinde o kuşun güzelliğini ararsa haksızlık yapmış olacağını; kezâ, Peygamber Efendimizin (asm) tarihlerce kaydedilen hayatının da bir çekirdekten ibâret ve beşeriyet şartları içerisinde geçtiğini, uzaktan yüzeysel bir nazarla onun hayatına bakan bir adamın, onun mânevî kişiliğinin değerini anlayamayacağını; fakat onun beşerî hayatına ve görünen hallerine ince bir kışır ve nâzik bir kabuk nazarıyla bakıldığı takdirde, o kışır içerisinde iki âlemin güneşinin ve Tûbâ ağacı gibi Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın, feyz-i İlâhî ile sulanmış, fazl-ı Rabbânî ile tekâmül etmiş olan hakîkî çehresinin çıktığının görüleceğini kaydeder. Bir zerrenin ışığa kaynaklık edemeyeceğini, ancak o zerrenin mânâ-yı harfî ile gökteki güneşin ışığına mazhar olabileceğini; binâenaleyh Peygamber Efendimizin de (asm) Rahmân-ı Rahîm'in tecellîlerine eşsiz bir şekilde mazhar bulunduğunu belirtir.⁴

Böyle bir rahmet müjdecisini, böyle bir rahmet habercisini, böyle bir rahmet Peygamberini (asm) insanlığın doğru tanınması, doğru okuması ve doğru kavraması bir zorunluluk idi. Artık yaşlı dünyanın yanlışlığa ve dalâlete tahammülü yoktu. Bu peygamber son Peygamberdi (asm). Aksi takdirde, babasız doğan Hazret-i İlsâ'ya (as) “Allah'ın oğlu” yakıştırmasını yapıveren akılsız beşer, okuma yazma bilen bir peygambere de “Bunu sen yazdın! Bu kitap senin ilmî kariyerinin mahsulüdür” deyiverseydi; Allah'ın nurundan ve rahmetinden kendi eliyle yine uzaklaşıp gidecekti. Yine kendi dalâletinin kurbanı olacaktı!

Bu vesileyle; Rahmet Peygamberi Hazret-i Muhammed'in (asm) kutlu doğumunu bir kez daha tebrik eder, Rabb-i Rahîm'in ona indirdiği yüksek nurun ve rahmetin ışığıyla bütün insanlığı kuşatmasını, Rabb-i Rahîm'den niyaz ederim.

İsmail Bey: “Bilindiği gibi Allah yarattığı her kulunu sever, ama Peygamber Efendimiz'e (asm)

bambaşka sevgi duymakta. Bu sevgi nereden gelmektedir?”

Peygamber Efendimiz (asm) bildirmiştir ki, Allah her şeyden evvel, Kendi nûrundan, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûrunu yaratmıştır.⁵ Demek kâinâtın hamuru, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru ile yoğrulmuştur.

Her şeyi bir çekirdekten yaratması Allah'ın kâinatta cari kıldığı kanunlarından. Allah, ağaçları, bitkileri, hayvanları, balıkları, kuşları, insanları hep birer çekirdekten, tohumdan, yumurtadan yaratıyor. Kâinâtı bir büyük ağaç kabul ettiğimizde; bu büyük kâinât ağacının da bir çekirdeğinin, bir hamurunun, bir özünün, bir tohumunun olması ve bu tohum ve çekirdek üzerine koca kâinât ağacının binâ edilmesi, başka bir ifâdeyle bu koca kâinât ağacının her zerresinde ve her hareketinde bu çekirdekten bir nurânî boya bulunması Allah'ın hikmetinin ve âdetinin bir gereğidir.

Nitekim tabiatta görüyoruz ki, çekirdekte ne plân varsa, ağaçta ortaya çıkan dal budak odur. Tohumda ne program varsa, bitkide bize gülümseyen meyve odur. Yumurtada ne tasarım varsa, tâvûs kuşunda meydana gelen rengârenk vücut o tasarımın gerçekleşmesinden başka bir şey değildir. DNA'da ne taslak ve proje varsa, insanın davranış ve hayat serüveninde görünen çizgiler ve hatlar ondan ibârettir.

İnsanın, program yüklü bir DNA'sının varlığı bugün ilmin tespitleri arasında yer alıyor. Ağaçların, plân ve tasarım yüklü bir çekirdekten çıktıkları bu gün herkesçe biliniyor. Kuşların, proje yüklü bir yumurtanın uyanışıyla hayat buldukları ve hayatları boyunca yumurtadaki bu projeyi yaşadıkları bu gün inkâr edilmiyor.

O halde bu koca kâinâtın da, Allah'ın âdetine ve hikmetine uygun program yüklü bir çekirdeğinin, tasarım yüklü bir tohumunun, plân yüklü bir yumurtasının, proje ve taslak yüklü bir DNA'sının varlığını akıldan uzak görmemek lâzım.

Nitekim “Sen olmasaydın, ben âlemleri yaratmazdım.”⁶ hadis-i kudsîsinde belirtilen hakikat, âlemlerin bir nur çekirdekten yaratılmış olduğu hakikati olsa gerektir. Bu nur çekirdeğin âlemler için, kâinât için ehemmiyet derecesi böyle bildirilmiştir. Yani, önce kutlu ve nurlu bir çekirdeğin yaratıldığı, ardından bu çekirdeğin üzerine âlemin binâ edildiği ifâde edilmiştir.

O halde kâinâtın hamurunda bulunan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru, bu kâinâtın çekirdeği, tohumu, yumurtası ve DNA'sı hükmündedir. Nitekim

Bedüzzaman Said Nursî Hazretlerine göre, bu büyük âleme büyük bir kitap nazarıyla baktığımızda, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru o kitabın kâtibinin kaleminin mürekkebi olur. Bu mürekkep bütün kâinâtı kendi rengiyle boyamıştır. Eğer kâinâtı bir büyük ağaç farz edersek, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru bu büyük ağacın hem çekirdeği, hem meyvesi olur! Nitekim ağaçlar, çekirdekten hareket ederler, sonundaki meyvede yine çekirdeği verirler. Eğer kâinât cismânî bir canlı kabul edilirse, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru bu büyük cüsseli canlının rûhu olur! Eğer kâinât bir büyük insan farz edilirse, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru o dev cüsseli insanın aklı olur! Eğer kâinât bir güzel Cennet bahçesi kabul edilirse, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru bu Cennet bahçesinin bülbülü olur! Eğer kâinât pek büyük bir saray farz edilirse, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru bu benzersiz sarayın dâvetçisi, rehberi, kılâvuzu, tanıtıcısı olur! Bütün insanları dâvet ediyor! Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm bu sarayda bulunan bütün antika sanatları tanıtıyor, bildiriyor, tanımlıyor! İnsanları saray Sahibini tanımaya, bilmeye ve önünde teşekkür ve minnetle eğilmeye çağırıyor!⁷

Demek Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nûru kâinâtın hem çekirdeği, hem meyvesidir; hem DNA'sı, hem şuurudur; hem tohumu, hem aklıdır.

Nihâyet Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm İslâmiyet meyvesini, Kur'ân şuurunu ve Sünnet-i Seniyye aklını kâinâtın başına geçirmiştir. Böylece kâinât ağacı en olgun meyvesini vermiştir.

Demek İslâmiyet ile kâinât ruh ile beden gibidir. Kur'ân ile kâinât şuur ile vücut gibidir. Sünnet-i Seniyye ile kâinât akıl ile insan gibidir. Nitekim Üstad Bedüzzaman'a göre, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın maddî ve mânevî hayatı, kâinâtın ruhundan süzölmüş bir öz hükmündedir. Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın peygamberliği, kâinâtın his, şuur ve aklından süzölmüş en arı bir özdür; kâinâtın şuurunun şuurudur ve nûrudur. Kur'ân'ın vahyi de, kâinâtın hayatının rûhudur, kâinâtın şuurunun aklıdır.

Nihâyet bu ön bilgilerden sonra Üstad Bedüzzaman Hazretleri der ki: “Eğer kâinattan risalet-i Muhammediyenin (asm) nuru çıksa, gitse, kâinat vefat edecek. Eğer Kur'ân gitse, kâinat divane olacak ve küre-i arz kafasını, aklını kaybedecek, belki şuursuz kalmış olan başını bir seyyareye çarpacak, bir kıyameti koparacak.”⁸

Konya'dan okuyucumuz: “Madem Peygamberimiz

(asm) kâinatın yaratılmasına sebeptir ve Allah insanlara din olarak İslâm'ı seçmiştir, o halde Peygamberimiz (asm) niye en son Peygamber gönderildi? Niye ilk olarak gönderilmedi?"

1- Allah'ın takdiri, tensibi ve zamanlaması böyledir. Beşer bu tensibe sadece boyun eğer. Eleştirmez. İlâhî takdir ve tensip eleştirilmez; olduğu gibi kabul edilir.

2- Hazret-i Muhammed (asm) kâinata rahmet olarak gönderildi.⁹ Yani onun dîni ve mesajı kâinâta ve kâinâtta var olan her akıl sahibine necat verecek ve bütün zamanlarda bütün insanları kurtaracak bir bilgi deposu ve merhamet hazinesi olarak, hep insanın medenî seviyesine ve akıl düzeyine uygun şekilde nazil oldu. Eğer ilk din olarak gönderilseydi, ilk insanlarca anlaşılmaz, kavranmaz ve yaşanmazdı. Yani bu son zamana gelen Allah'ın dîni ve şeriatı, ilk insanlar için teklif-i mâlâ yutak olurdu. Bu din ve kitapla Peygamberimiz (asm) ilk zamanda gelseydi, güç yetirilmeyen dinî emirlerle ve okunup anlaşılmayan âyetlerle gelmiş olurdu. Bu durumda ise bu din âlemlere necat kaynağı ve rahmet vesilesi olmazdı.

Çünkü meselâ insanlar henüz sosyal hayatı teşekkül ettirmemişken zekât emri, sadaka emri, hac emri anlaşılır emirler olmazdı. İnsanların günahları henüz ayyuka çıkmamışken, Allah'ın bağışlayıcı olduğu haberi yeterince kavranmazdı. Fitne, fesat, kavga, gürültü, öfke, kin, nefret duyguları yeterince tanınmadan, yaşanmadan, bu duyguların arsızlığı bilinmeden, güler yüzlü olmanın, iyilik yapmanın, yardımsever olmanın, bağışlayıcı olmanın, hüsn-ü zan yapmanın iyi ahlâktan olduğu hakikatini insanlar kavrayamazlardı. Güzel ahlâk bütün üstünlükleriyle ortaya konamazdı. Çünkü insanın ferdî ve sosyal seviyesi buna hazır değildi.

3- Netice olarak; ilk insanın fizikî, sosyal ve psikolojik yapısına uygun şekilde Allah'tan vahiy gelmesi gerekiyor ve bu vahyi tebliğ edecek peygamber de onlara onların diliyle ve onların anlayış seviyesine göre hitap etmesi gerekiyordu. Bediüzzaman'ın ifadesiyle: "Eski zaman peygamberleri ümmetlerine Kur'ân gibi izah vermediklerinin sebebi, o devirler beşerin bedeviyet ve tufûliyet devri olmasıdır. İptidaî derslerde izah az olur."¹⁰ Cenâb-ı Allah tarafından yapılan da budur. İlk peygamber Hazret-i Âdem'e (as) ilk insanın seviyesine uygun biçimde on sayfalık vahiy geldi. Ona gelen İslâmiyet, son Peygamber Hazret-i Muhammed'e (asm) gelen İslâmiyet'e nispeten elbette çok sadeydi. Ayrıntıdan uzaktı. O günün insanının kavrayabileceği şekilde detaysız ve yalındı.

İnsanlar sosyal ve ferdî hayatlarında ayrıntıya, farklı yaşayış tarzlarına, farklı kültür

ve alışkanlıklara girdikçe, Allah'ın gönderdiği din ve şeriatlar da insanların fehimlerine uygun şekilde yoğunluklar taşıdı. Bu fitrî bir süreçtir. Allah hiçbir zaman hiçbir insan topluluğuna güç yetiremeyecekleri emirler ve yasaklar göndermemiştir. Allah'ın her peygamberle gönderdiği din, o zamanın insanının sosyal ve kültürel alt yapısına, kabiliyetlerine ve anlayış seviyesine uygunluk arz etmiştir.

Nihayet Cenâb-ı Allah son zaman insanının ulaştığı medenî seviyeye ve anlayış düzeyine uygun biçimde kemale erdirdiği dinini, son defa bir rahmet vesikası olarak rahmet Peygamberi Hazret-i Muhammed (asm) ile gönderdi. Güzel ahlâkın bütün unsurlarını içinde toplayan bu son din, "Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim." buyuran Hazret-i Muhammed'in (asm) kâinatın hem çekirdeği ve hem meyvesi olması ciheti ile bir bütünlük oluşturmuştur. Tıpkı ağacın en başında var olan çekirdeğin, ağacın bütün meyvelerinin rengi, kokusu, dokusu, rızık ciheti ve içinde sakladığı yeni çekirdekleriyle kemalini göstermesi gibi. İslâm dini, insanlığın bütün kabiliyetlerini kemâlâtın zirvesine taşıyacak bir istidatta, kemâlâtın ve güzel ahlâkın bütün dallarında zirvede bulunan bir Peygamberle (asm) bize tebliğ edilmiştir.

Bize sadece bu dini anlamak ve bu rahmet peygamberine sorgusuz sualsiz ümmet olabilmek kalıyor!

DUÂ

Allah'ım! Bizi bezm-i eleste verdiğimiz yemine aykırı davranıştan ve amelden koru! Bizi emanetine vefâsız, emirlerine ilgisiz, peygamberine duyarsız eyleme! Bizi Peygamberinle (asm) gönderdiğin vahyi ve mesajları anlama ve yaşama nimetine erdir! Bizi Peygamberine (asm) gönderdiğin nur ile tenvir et! Bizi son Peygamberine (asm) ümmet eyle! Âmîn...

Dipnotlar:

- 1- Sözler, S. 71.,
- 2- Sözler, S. 215.,
- 3- Sözler, S. 70, 218.,
- 4- Mesnevî-i Nûriye, S. 74.
- 5- Kastalânî, Mevâhibü'l-Ledünniye, 1/7,
- 6- Keşfü'l-Hafâ, 2/164 (2123),
- 7- Mesnevî-i Nûriye, s. 99, 100,
- 8- Lem'alar, s. 329
- 9- Enbiyâ Sûresi: 107.
- 10- Şuâlar, s. 200.